

Cheryl A. Esplinová

Druhá rádkyně v generálním předsednictvu Primárek

Svátost – obnovení duše

Duch uzdravuje a obnovuje naši duši. Slíbeným požehnáním svátosti je to, že budeme „vždy míti jeho Ducha, aby byl s [námi]“.

Jednou se mě skupina mladých žen zeptala: „Co byste si přála, abyste věděla, když jste byla v našem věku?“ Kdybych odpovídala nyní, zmínila bych tuto myšlenku: „Přála bych si, abych ve vašem věku více chápala důležitost svátosti. Přála bych si, abych svátost chápala tak, jak ji popsal starší Jeffrey R. Holland. Řekl: Jedním z neodmyslitelných aspektů obřadu svátosti je to, že může být skutečně duchovním zážitkem, svatým společenstvím a obnovením duše.“^{1a}

Jak může být svátost každý týden „skutečně duchovním zážitkem, svatým společenstvím a obnovením duše“?

Svátost se stává duchovně posilujícím zážitkem tehdy, když nasloucháme modlitbám svátosti a znovu se zavážeme ke svým smlouvám. K tomu musíme být ochotni vzít na sebe jméno Ježíše Krista.² President Henry B. Eyring o tomto slibu řekl toto: „To znamená, že se musíme považovat za Jeho. Dáme Ho v životě na první

místo. Budeme chtít to, co chce On, a ne to, co chceme my nebo co nás učí svět, abychom chtěli.“³

Při přijímání svátosti se také zavazujeme, že budeme na Ježíše Krista „vždy ... pamatovati“.⁴ Kristus večer před svým Ukřižováním shromáždil kolem sebe apoštoly a ustanovil svátost. Nalámal chléb, požehnal ho a řekl: „Vezměte, jezte; toto je na památku těla mého, které dávám jako výkupné za vás.“⁵ Potom vzal kalich vína, vzdal díky, dal ho apoštolům, aby se z něj napili, a řekl: „Toto je na památku mé krve, ... která se prolévá za všechny, kteří budou věřit ve jméno mé.“⁶

Mezi Nefity a pak i při Znovuzřízení své Církve v posledních dnech zopakoval, že máme svátost přijímat na Jeho památku.⁷

Když přijímáme svátost, dosvědčujeme Bohu, že na Jeho Syna budeme pamatovat vždy, a ne jen během onoho krátkého obřadu svátosti. To znamená, že budeme neustále hledět na Spasitelův příklad a Jeho učení, aby nás vedly v myšlenkách, rozhodnutích a skutcích.⁸

Modlitba svátosti nám také připomíná, že musíme „zachovávat jeho přikázání“.⁹

Ježíš řekl: „Milujete-li mne, přikázání [má zachovávejte].“¹⁰ Svátost nám dává příležitost k prozkoumání nitra a k tomu, abychom se srdcem a vůlí obrátili k Bohu. Poslušnost přikázání nám vnáší do života moc evangelia a více klidu a duchovnosti.

Svátost je chvíle skutečně duchovního zážitku, když přemítáme o Spasitelově vykupující a uschopňující moci skrze Jeho Usmíření. Jedna vedoucí Mladých žen nedávno poznala, jakou sílu získáváme, když se snažíme být při přijímání svátosti pozorní. Při práci na jednom požadavku Osobního pokroku si dala za cíl zaměřit se na slova písní a modliteb ke svátosti.

Každý týden během svátosti provedla sebehodnocení. Vzpomněla si na chyby, které udělala, a zavázala se, že příští týden bude úspěšnější. Byla vděčná, že může své chyby napravit a být opět čistá. Když vzpomínala na tento zážitek, řekla: „Jednala jsem podle té části Usmíření, jež se týká pokání.“

Jednou v neděli se po sebehodnocení začala cítit sklíčeně a pesimisticky. Viděla, že znovu a znovu opakuje tytéž chyby, jeden týden za druhým. Pak však zřetelně pocítila, že přehlíží jednu důležitou součást Usmíření – Kristovu uschopňující moc. Zapomněla, že Spasitel jí celou dobu pomáhá být takovou, jakou má být, a sloužit nad rámec vlastních schopností.

S tímto vědomím se znovu zamyslela nad uplynulým týdnem. Řekla: „Mou melancholií pronikl pocit radosti, když jsem si uvědomila, že Bůh mi dal mnoho příležitostí a schopností. S vděčností jsem si uvědomila, že mám schopnost vycítit potřeby svého dítěte, i když nejsou zřejmé. Uvědomila jsem si, že když jsem jednou měla pocit, že už nedokáži udělat nic dalšího, dokázala jsem povzbudit slovy jednu svou přítelkyni. Musela jsem být trpělivá v situaci, která ve mně obvykle vyvolává opačné pocity.“

A na závěr řekla: „Když jsem Bohu děkovala za Spasitelovu uschopňující moc ve svém životě, cítila jsem mnohem více optimismu ohledně procesu pokání, na němž jsem pracovala, a na další týden jsem pohlížela s novou nadějí.“

Starší Melvin J. Ballard učil, jak může být svátost léčivým a očištným zážitkem. Řekl:

„Kdo mezi námi by od sabatu do sabatu nezranil svého ducha slovem, myšlenkou nebo skutkem? Děláme to, čeho litujeme, a toužíme

po odpuštění. ... Způsob, jak získat odpuštění, ... znamená ... činit pokání z hříchů, jít za těmi, vůči nimž jsme se prohřešili nebo se dopustili přestupku, a získat jejich odpuštění a potom se odebrat ke stolu se svátostí, kde, pokud jsme učinili upřímné pokání a uvedli se do náležitého stavu, můžeme obdržet odpuštění a do duše nám vstoupí duchovní uzdravení. ...

Jsem svědkem toho,“ pokračoval starší Ballard, „že obřad svátosti provází duch, který prohřívá duši od hlavy až k patě; cítíte, jak se uzdravují duchovní rány a břemeno je odňato. Útěcha a štěstí přicházejí k duši, která je způsobila a opravdově touží po přijetí této duchovní potravy.“¹¹

Naše zraněná duše může být uzdravena a obnovena nejen díky tomu, že nám chléb a voda připomínají oběť Spasitelova těla a krve, ale i tím, že nám tyto symboly připomínají, že On bude vždy naším chlebem života¹² a vodou živou.¹³

Poté, co Ježíš podal svátost Nefitům, řekl:

„Ten, kdo jí tento chléb, jí z těla mého pro duši svou; a ten, kdo pije z tohoto vína, pije z krve mé

pro duši svou; a duše jeho nebude nikdy hladověti ani žízni, ale bude naplněna.“

„Když zástup pojedl a napil se, vizte, byli naplněni Duchem.“¹⁴

Těmito slovy nás Kristus učí, že Duch uzdravuje a obnovuje naši duši. Slíbeným požehnáním svátosti je to, že budeme „vždy mít jeho Ducha, aby byl s [námi]“.¹⁵

Při přijímání svátosti si někdy představuji obraz, na kterém je vzkríšený Spasitel s otevřenou náručí na znamení, že je připraven přijmout nás do svého láskyplného objetí. Mám tento obraz moc ráda. Když o něm přemýšlím během podávání svátosti, mou duši to pozvedá tak, jako bych téměř slyšela Spasitelova slova: „Vizte, rámě milosrdenství mého je k vám vztaheno a každý, kdo přijde, toho přijmu; a požehnání jsou ti, kteří jdou ke mně.“¹⁶

Když nositelé Aronova kněžství připravují, žehnají a roznášejí svátost, zastupují Spasitele. Když k nám nositel kněžství vztáhne ruku, aby nám tyto posvátné symboly nabídl, je to, jako by k nám vztahoval rámě milosrdenství sám Spasitel a každého z nás zval,

abychom přijali podíl na vzácných darech lásky, dostupných díky Jeho smírné oběti – na darech pokání, odpuštění, útěchy a naděje.¹⁷

Čím více přemítáme o důležitosti svátosti, tím posvátnější a smysluplnější se pro nás stává. Toto vyjádřil jeden 96letý otec, když se ho syn zeptal: „Tati, proč chodíš na shromáždění? Nevidíš, neslyšíš, těžko se pohybuješ. Proč chodíš na shromáždění?“ Otec odpověděl: „Kvůli svátosti. Chodím tam, abych přijal svátost.“

Kéž každý z nás přichází na shromáždění svátosti připraven zažít skutečně duchovní zážitek, svaté společenství [a] obnovení duše.¹⁸

Vím, že Nebeský Otec a Ježíš Kristus žijí. Jsem vděčná za to, že nám svátost umožňuje pociťovat Jejich lásku a zakoušet Ducha. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Viz Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant: The Messianic Message of the Book of Mormon* (1997), 283.
2. Viz Nauka a smlouvy 20:77.
3. Henry B. Eyring, „Abychom jedno byli“, *Liahona*, červenec 1998, 70.
4. Nauka a smlouvy 20:77, 79.
5. Překlad Josepha Smitha, Matouš 26:22 (v Průvodci k písmům).
6. Překlad Josepha Smitha, Matouš 26:24 (v Průvodci k písmům); viz také Matouš 26:26–28; Marek 14:22–24; Lukáš 22:15–20.
7. Viz 3. Nefi 18:7, 11; Nauka a smlouvy 20:75.
8. Viz „How do I keep my covenant to always remember the Savior?“ studijní osnovy pro Nedělní školu *Come, Follow Me*; lds.org/youth/learn/ss/ordinances-covenants/remember; *Věrní víře – slovník evangelia* (2004), 149–151.
9. Nauka a smlouvy 20:77.
10. Jan 14:15.
11. Melvin J. Ballard, v: Melvin R. Ballard, *Melvin J. Ballard: Crusader for Righteousness* (1966), 132–133.
12. Jan 6:48.
13. Jan 4:10.
14. 3. Nefi 20:8–9.
15. Nauka a smlouvy 20:77.
16. 3. Nefi 9:14.
17. Jsem vděčná Ann Madsenové za její pohled na tuto zásadu.
18. Viz Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant*, 283.

Starší Chi Hong (Sam) Wong
Sedmdesátník

Zachraňujte v jednotě

Abychom mohli Spasiteli pomáhat, musíme pracovat společně v jednotě a souladu. Každý člověk, každá pozice a každé povolání mají svou důležitost.

Často slyšíme presidenta Thomase S. Monsona říkat: „[Podávejme] pomocnou ruku, abychom zachránili [druhé].“¹ Napadá mě jeden příběh z Nového zákona. Je to dokonalá ukázka toho, jak mohou členové a misionáři spolupracovat v jednotě pomocí rady sboru, aby druhým podávali pomocnou ruku a zachraňovali je. Tento příběh se nachází v Markovi 2:1–5. Zjišťuji, že zážitky, kterými Ježíš učil určitým naukám či zásadám, jsou vždy nanejvýš inspirující a snadno srozumitelné.

Jednou z postav v tomto příběhu je muž postižený obrnou, který se nedokázal pohybovat bez pomoci druhých.

Tento muž mohl jen pobývat doma a čekat na záchranu.

V dnešní době by se to mohlo odehrát asi takto: Čtyři lidé plnili úkol, který dostali od biskupa, aby navštívili muže s obrnou u něho doma. Dovedu si představit, že mezi nimi byla sestra z Pomocného sdružení, dále pak bratr z kvora starších, bratr z Aronova kněžství a v neposlední řadě misionář na plný úvazek. Na poslední radě sboru, poté co se společně radili o potřebách ve sboru, rozdal biskup „záchranné“ úkoly. Tito čtyři měli za úkol pomoci onomu muži postiženému obrnou. Nemohli jen čekat, až přijde sám na shromáždění. Museli se vydat za ním domů a navštívit ho.

